Kto by mohol zabrániť kríze?

Uverejnené 12. septembra na stránke Heinza Grilla:
po nemecky - https://heinz-grill.de/moral-weg-krise-jenseits/
po slovensky - https://heinz-grill.de/sk/moralno-krizovy-sposob/

Prejavy rozdelenia spoločnosti na dve triedy

Spoločnosť je teraz rozdelená na dve triedy, na tých, ktorí majú právo zúčastňovať sa všetkého verejného života a na tých, ktorí nesmú navštíviť ani reštauráciu a ktorých v ďalšej budúcnosti čaká lockdown. Diskriminácia sa medzičasom stala zvykom v bežnom každodennom dianí a rovnako „vylúčení", ako aj „zasvätení" až nedôstojne prijímajú túto situáciu ako normálnu. A koniec koncov, kto je zodpovedný za množstvo poškodení vyvolaných očkovaním, za chybné rozhodnutia, politické klamstvá, za potieranie základných ľudských práv? Obratnosť politiky sugescií uskutočňovanej politikmi, tolerovanej a podporovanej vedcami, ktorú nakoniec vykonávajú ľudia v podobe požiadaviek a obmedzení navzájom voči sebe, jasne ukazuje, ako sa v rámci domnelej kolektívnej solidarity stratila určitá morálna inštancia ľudskej bytosti.

Známym a neprehliadnuteľným faktom je, že politicky vyčerpaná krajina začína viesť vojnu s druhou krajinou, aby odvrátila pozornosť od vlastných nedostatkov. Dnes sa však vedenie vojny zameriava na vlastné základné demokratické usporiadanie a na vlastný ľud. Tým, že existujú dve triedy, je tu určitá skrytá situácia podobná občianskej vojne.[1)]

Táto dvojtriedna spoločnosť v žiadnom prípade nesmie byť považovaná za náhodný produkt pochybenej politiky, pretože bola dlhodobo a vypočítavo pripravovaná pomocou štúdií a spoločenských analýz. Je skrytou formou vedenia vojny, ktorá ide na úkor celého ľudstva a prináša so sebou nespočetné utrpenia a smrteľné následky. Kompenzuje sa tým nespôsobilosť demokratickej štruktúry spoločnosti. Vzbura proti dvojtriednej spoločnosti vonkajšími násilnými

demonštráciami a hlasnými výzvami iba zbytočne vyostruje celkovú polarizáciu.[2)] Situácia sa zdá byť bezvýchodisková. Perspektívy sú akoby bez perspektívy. A predsa musí existovať inštancia, ktorá s aktívnou iniciatívnou schopnosťou konať a s postojom plnej dôstojnosti dokáže vojsť do stretu so súčasným dianím. Ak by v období krízy neexistovala možnosť konštruktívneho a zmysluplného konania, ľudstvo by bolo osudovo odsúdené na sebazničenie.

Obrátenie role páchateľa a obete v posmrtnom živote

Duchovná realita človeka je veľmi tajuplná a podlieha iným zákonom, než tá pozemská, ktorá panuje v zmyslovom viditeľnom svete. Tak ako existuje niečo vnútorné a vonkajšie, tak existuje aj neviditeľné a viditeľné bytie. Duchovný svet je príčina a formuje riadenie ľudského bytia. Každý jednotlivý človek je obdarený duchom a má tvorivý potenciál v zmysle schopnosti myslenia niečoho, čo by bolo možné, cítenia, ktoré je schopné sa rozvinúť a vôle schopnej konania. Iným spôsobom je možné povedať, že duch je bezprostredne spojený s otázkami vývoja. Duch a vývoj preto v dejinách ľudstva patria k sebe.

Aký vzťah má pozemský svet voči duchovnému? Aké mystérium žije skryté v kríze súčasného ľudstva? Aby človek získal postačujúci cit pre súčasné okolnosti doby, nevyhnutne sa musí zaoberať otázkou, akú zodpovednosť má jednotlivý človek nie iba sám za seba, ale aj čo vyžaruje smerom k ostatným ľuďom a ako v konečnom dôsledku pôsobí na celý kozmos, to znamená na nadriadenú skutočnosť. Položenie takejto otázky sa pre dnešnú dobu javí ako veľmi neobvyklé, lebo vôbec nie je v okruhu záujmu materialistického spôsobu myslenia a pociťovania.

Zaujímavé sú však niektoré bežné zákony, ktoré keď pozorujeme napríklad z trestnoprávneho hľadiska, javia sa ako veľmi oprávnené. Dobrý zákon vzniká z vnútorného sveta ľudskej bytosti a vôbec by teda nemusel byť jedincovi predkladaný ako nejaké pravidlo. Avšak tieto zákony, tak ako momentálne existujú vo vnútri ľudskej prirodzenosti obdarenej cnosťami, nie sú zatiaľ veľmi

dokonale uplatňované. Napríklad otázka viny sa v justičnom zmysle týka vždy vodiča auta, ktorý riadi volant, a nikdy nie spolujazdca, ktorý bol napríklad pasívny bez príčinlivosti, ktorý však tiež mohol mať oči otvorené, aby zabránil nehode. Čím pasívnejší je dnes občan vo svete, tým menej je právne napadnuteľný. Zatiaľ neexistujú alebo takmer neexistujú žiadne trestné zákony na lenivosť a nedbanlivosť, na stiahnutie sa zo zodpovednosti a na nedostatok spoločenskej alebo láskyplnej účasti. Zákon, ktorý nepostihuje zanedbanie potrebnej povinnosti, sa však v duchovnom svete jednoznačne obracia a ak si človek neplní svoje povinnosti zachovávať a podporovať morálnosť, stáva sa vinným.

Keď sa raz človek od tejto zeme odlúči a jeho duša vstúpi do posmrtnej ríše, to znamená do kozmu, zažije sa slobodne od tela a toto prežívanie si ľudská citová myseľ dokáže len ťažko predstaviť, aj to iba hypoteticky. Predstaviť si stav, čím človek vo svojej duši je a aké schopnosti sa v ňom vyvinuli, je mimoriadne hodnotným cvičením a bolo by dokonca potrebné umocniť ho na študijný odbor.[3)] Nasleduje príklad určitej formy zážitku, akým sa niekto môže priblížiť k duchovnej realite prostredníctvom analýzy fyziologických procesov:

Napríklad v slovách, ktoré niekto iný hovorí, sa môže človek prežívať, môže ich zrkadliť, hodnotiť, môže sa s nimi stretnúť, môže ich kritizovať, súhlasiť s nimi alebo ich popierať. Neobvyklé však je, ak si predstaví, ako procesy, ktoré sú roznecované slovami, pôsobia v beztiažovom priestore vnútorného ucha. Vo vnútornej časti zvukovodu, v ktorom sa každé akustické vibračné chvenie rozpúšťa, nastáva skutočne istý druh mystéria. Teraz už ďalej nepôsobia slová v ich akustickej vibrácii, ale čisté obsahy účinkujú vo svojich silách. Počas pozemskej existencie sa ľudské vedomie pociťuje prostredníctvom vzduchu a v oscilácii dychu a získava tak veľkú časť zmyslového vnímania. Slobodne od všetkých týchto vibrácií, ktoré v každom momente aktivizujú vzduch v zmysle pozemskej sféry života, existujú tiché cítenia a vnímania pravdy. Človek však menej vie považovať za realitu tú jemnejšiu stránku za javmi, než tú, ktorú navonok počuje a ktorá sa mu každý deň potvrdzuje sugestívnym opakovaním. Duchovný svet, ktorý je v človeku bez tiaže a spozorovať sa dá iba prostredníctvom jemných vnemov cítenia, sa preto javí ako teoretická, zdanlivo cudzia skutočnosť v porovnaní s pozemskou nahlas znejúcou scenériou. Avšak duchovný svet, ktorý existuje v každom človeku a ktorý je oživený otázkou rozvoja, ponúka kľúčové prístupy pre všetky možné procesy vznikania a premien. Vývoj a pozitívna odpoveď naň je v skutočnosti centrum, jadro a udržiavajúca sila, ktorá existuje vo stvorení sveta.

Keď duša pri fyzickom odlúčení od tela prechádza do duchovného sveta, neprežíva iba všetky tie činy, ktoré v pozemskej existencii vykonala, ale svojráznym spôsobom prežíva tiež akoby veľký bojový front pozostávajúci zo všetkých činov, ktoré mala vykonať, ale v dôsledku zanedbania ich neuskutočnila. Na rozdiel od pozemského sveta, kde sa človeka nemôže týkať nejaký čin, ak sa ho aktívne nezúčastňuje, duchovná spravodlivosť sa teraz upriamuje na všetky zanedbané činy a postoje. Ľudská duša prežíva pasivitu ako skutočnú príčinu mocného

zahalenia obťažkaného osudom. Toto zahalenie vzniklo prostredníctvom príliš ľahkomyseľných sklonov k beznádejnosti a pohodlnosti. Ak človek napriek tomu, že by konať mal, nekoná, pretože by vďaka svojmu morálne dobrému postoju stratil svoje postavenie, ak niekto nedodržiava dôsledne podľa morálky svoj životný plán zo strachu alebo z malomyseľnosti, odovzdá sa niečomu podivne cudzorodému a nevýslovným spôsobom posilní negatívne javy v danej dobe. Ak duša neplní svoje povinnosti spirituality, morálky a zodpovednosti, záväzky voči spravodlivosti a vedeckej svedomitosti, prežije nedostatok vo svojom vlastnom jadre, a tým v posmrtnom živote zažíva, ako práve cez tieto opomenutia živila protisily vo stvorení sveta, takzvané zlo. Duša nevyhnutne vstupuje do svojho vlastného stavu bytia, ktorým je pripútanosť k negatívne vyžarujúcemu potenciálu svetového stvorenia.

V rámci pozemských zákonitostí môže ten, kto sa vyhýba zodpovednosti, žiť ľahším a pohodlnejším životom, než ten, kto sa zhostí úlohy a v celom rozsahu prijme dôsledky pre svoj život a dokonca aj pre okolitých ľudí. V posmrtnom svete sa skutočne dá spoznať zákon, že jednotlivec živí najnegatívnejšie vlastnosti sveta každým opomenutím, ktoré robí voči svojmu rozvoju a možnej zodpovednosti, ktoré by mal realizovať v pozemskom živote, ale sa ich nechopí z dôvodu pohodlného ústupu. Prakticky videné to znamená, že páchateľ je menej vinný, než ne-páchateľ. A tak sa naozaj môže stať, že v nejakej rodine panuje násilie a manžel týra deti a pritom manželka tieto skutky mlčky znáša, prizerajúc sa bez odvahy a bez zaujatia nejakého postoja. Podľa duchovného vnímania sa manželka vyhýba svojej zodpovednosti a takto podporuje agresiu páchateľa, ktorá vzrastá s nadmernou zvrhlosťou. Ne-páchateľ však po smrti prežije svoje zanedbanie a bezprostredne vstúpi svojou dušou do potenciálu agresivity. Z hľadiska násilia sa stáva ešte väčším agresorom, než kedy bol. Duša ne-páchateľa sa sama tým, že zanedbala poskytnutie ipomoc, stáva agresívnou emóciou.

Kto s trochu jemnocitnejším vnímaním pozoruje spor medzi dvomi ľuďmi, pri ktorom tu je obeť s nezúčastnenosťou a potom agresor, ktorý sa čoraz častejšie štylizuje k vzrastajúcemu násiliu, dokáže pobadať prekvapivé súvislosti. V niektorých ohľadoch sa dokonca nezúčastnení a pasívni ľudia pohrávajú s agresiou iných, povzbudzujú ich a v dôsledku svojho zníženého ja sa prežívajú v tichej a nepozorvanej mocenskej pozícii. Veľmi ľahko môže človek ukázať prstom na iného človeka, ktorý v spoločnosti platí za negatívneho, čím si (ten ukazujúci) je v tichom ústraní stále vedomý toho, že táto osoba, ktorá bola teraz odsúdená, mala trochu viac odvahy, než akú on kedy preukázal. V každom prípade niektorí ľudia si pod ochranou spoločnosti môžu ľahkovážne povedať: Vďaka Bohu, že som nešiel do čela, pretože keby som išiel do čela, moje meno by dnes bolo v novinách a spoločnosť by ma zavrhla.

Čím viac niekto zanedbáva konanie, ktoré by bolo potrebné pre morálku, pre vývoj, pre spravodlivosť, krásu, sociálnosť a dôstojnosť, tým viac posilňuje, podľa duchovných zákonitostí, negatívny prílev nemorálnosti a bezcitnosti. To vyvinuté a priame ja človeka nespôsobuje ujmy voči vesmíru a voči ľudskosti, ale zanedbané konanie nie-ja, zbabelý ústup zo života, v

domnelej nádeji, že sa v pozemskom môže človek zachrániť, presne vedie k prestúpeniu do takzvaného zla.

Vývoj potrebuje odvahu k úplnej pozemskej a spirituálnej zodpovednosti

Každý jednotlivý človek má duchovný život a každý podľa rozvinutia svojich schopností môže formovať budúcnosť kultúrneho bytia. Antropozofia, ako aj všetky ostatné spirituálne hnutia, majú dôležitú úlohu predkladať pravdu a rozvíjať spirituálne obsahy, ktoré dokážu celistvo podnecovať, udržiavať a obohacovať život. Avšak existuje iba málo ľudí, ktorí si uvedomujú svoju schopnosť nastoliť hlbokú morálku a pohybujú sa na báze spirituality. Čo alebo aké pôsobenie vzniká, keď ľudské vedomie prináša odvahu a najlepšiu duchovnú pravdu premení na bezprostrednú realizáciu skutkov? Pre každé reálne prepodstatnenie je potrebné určité zanechanie väzieb a závislostí. Pozitívna odpoveď na novo prichádzajúci vývoj si zároveň vyžaduje disciplínu, alebo, dá sa povedať, oheň výdrže a poznania toho, že duch pôsobí nie iba čiastkovo, ale univerzálne.

Jedna osoba prežívala obsahy duchovného školenia ako mimoriadne obohacujúce jej život a podporujúce jej zdravie. Po tom, ako nastalo vyliečenie sklerózy multiplex (ťažkého nervového ochorenia) už v povážlivom štádiu, vyvstala u tejto osoby otázka ďalšej zodpovednosti. Školením získala mnoho hodnotných učebných krokov a nových obsahov vzdelávania poukazujúcich pre budúcnosť. Akonáhle však zdravie nastalo s istotou, táto osoba sa celkom stiahla zo zodpovednosti sprístupňovať druhým vydobyté obsahy. Po 15 rokoch od vyliečenia prišla smrť, avšak spôsobená iným ochorením. V nenaplnenosti spôsobenej vlastnou pasivitou začal nakoniec tento človek premietať projekcie na to, čo sa naučil, a nielenže to teraz ostatným odopieral, ale to aj hanil pred priateľmi a známymi. Ukázalo sa, že má sklon k nálade popierajúcej duchovno. Skutočné celkové uzdravenie preto zrazilo tohto človeka späť, nasledujúc pocity pasivity a zanedbania.

Už v období života tohto vyliečeného muža, ktorý už nechcel zo svojho uzdravenia spraviť nič viac, vychádzala vysávajúca a nepríjemná sila. Známi, ktorí ho navštívili v jeho veľmi egoistickom bytí popierajúcom ducha, zbadali, ako v jeho prítomnosti zoslabli a vnímali akúsi nezrovnalosť, ktorá v nich vyvolávala pocit, že bol so svojím vyliečením nespokojný a proti akémukoľvek vývoju viedol hru s klamstvami a schválnosťami. Po opustení fyzického tela vyšla jeho duša do kozmického bytia a spojila sa bezprostredne so všetkými silami, ktoré dnes zostavujú klamstvá o korone. Vďaka zanedbaniam nevyhnutných povinností sa jeho duševná kapacita najmocnejším spôsobom zredukovala a teraz musí slúžiť silám podsvetia, teda nevykúpeným duchovným účinkom, ktoré ako bludy vo stvorení sveta, majú taktiež dočasný dôvod existencie. Na tom mieste, kde táto osoba žila, bolo zriadené ústredné riaditeľstvo pre

európske otázky korony.[4)]

Jednotlivý človek môže silou svojho tvorivého potenciálu pôsobiť na okolie a na blízkych ľudí zväzujúco alebo oslobodzujúco. Ak rozprávky hovoria o ukoristení duše, tak v týchto rozprávaniach žije reálne pozorovanie, ktoré je vyjadrené v tom, že takisto existuje veľa ľudí, ktorí vďaka nedostatku odvahy vyvíjať sa a zapieraniu spirituality negatívne využívajú svetové stvorenie. Čím viac niekto svoj potrebný vývoj neguje, popiera ho klamstvami a zbabelým stiahnutím sa, tým viac olupuje kozmos o jeho substanciu, ktorú je možné označiť ako duševné svetlo a duševnú silu. Rastlina nemôže svetlo Slnka ulúpiť. Ale človek je schopný svojou vlastnou nezodpovednosťou a zanedbaním vývoja viazať sily svetla ako životné sily a zavrieť ich do telesnej sféry ako do žalára. Ľudia, ktorí mnoho dostali a svoju kapacitu ľudskosti nesprístupňujú pre všeobecný vývoj v zmysle vzrastania morálky a vedeckosti, nie sú iba pasívni, ale slúžia nemorálnosti a útokom rozkladajúcim kultúru. Čím viac sa spirituálni ľudia nechávajú označovať za spirituálnych a nasledujú vieru, nie sú schopní prepodstatniť zlo na dobro, každým dňom ukorisťujú kozmu tie najhodnotnejšie substancie lásky. Viažu životné sily do vnútra pozemskej sféry, duchovne videné, sú ako čarodejníci, ktorí, bez toho, aby to vedeli, zakínajú vývoj do matérie, a tým ho robia nedostupným pre ľudstvo.

Ale nie sú tu iba negatívne príklady, existujú aj veľmi pozitívne. Ľudia, ktorí nasledujú pozitívny ideál a činorodo ho uskutočňujú, sa najmenej sťažujú na rozličné nedostatky kultúry. Možno revoltujú vo svojom vnútri proti nespravodlivosti a klamstvám. Ich snahy sú však namierené na princípy najlepších ideálov, ktoré existujú v dosahu ľudstva, aby ich uskutočňovali s neúnavným úsilím.

Z týchto duší vyžaruje v dobe ich života veľká sila, ktorá obohacuje kozmos a stáva sa tou istou silou, ktorá po opustení tela svieti ako hviezda späť na ľudstvo. Nezačarováva tvorivé sily a neviaže ich na hmotu, ale ich odklína, oslobodzuje ich a otvára nové životné sily so svetlým zábleskom nádeje. Tieto veľké duše sú s ich skoro už rozvinutým vedomím ako v slobodnom a vykúpenom stave. Pretože sú svojou silou vývoja a svojím praktickým spirituálnym porozumením nezávislí, dokážu svetlo Slnka rozmnožovať a poskytovať ostatným ľuďom nádej sebavedomia, sebapôsobenia a sebaurčenia. Napriek určitým ťažkostiam bytia ostávajú slobodní od pozemskej sféry. Aj keď sa k nim súčasné záležitosti s klamstvami a podvodmi približujú a hlboko sa ich dotýkajú a zarmucujú ich, prevažuje práca na vypracovávaní budúcej reálnej a univerzálne platnej vízii.

Taká Angela Merkelová pravdepodobne nedokázala využiť pre ľudstvo svoje ja a obsahový potenciál, ktorý by mala ako vedkyňa mať k dispozícii. Aká veľká katastrofa vyžaruje z človeka, ktorý bezobsažne a bez odvážneho postoja k pravde, vo svojom bytí zastáva vysoký úrad?

Teraz musia ostatní ľudia pre kancelárku myslieť ideály, a ak to urobia bez polarizácie, bez odsudzovania alebo rozhorčenia, opäť sa nanovo vytvorí rovnováha. Tvorivá sila človeka sa ani vzhľadom na nešváry v žiadnom prípade nesmie zapierať.

Veľmi pozitívnym dojmom pôsobí jeden príklad, ktorý sa stal v posledných rokoch. Jeden muž zomrel v dôsledku tragického osudu. Až do poslednej hodiny života ostal verný svojim ideálom, svojim povinnostiam a svojej vízii. Ale počas života musel znášať veľkú nespravodlivosť a mnohými bol neprávom negatívne očierňovaný. Dimenzia, ktorú po smrti prijal, je veľkolepá, lebo sa vedel povzniesť nad hranice zla a pre mnohých známych a priateľov posilnil kapacitu srdca, schopnosť vnímania citom, a schopnosť ľúbiť. Duševná a životná sila, ktorá vyplýva z jeho odvážneho postoja, pôsobí dokonca na cievy a funkcie srdca.
Po opustení fyzického tela, keď prešla jeho duša do kozmu, sa mohol spojiť so silami múdrosti Slnka a dnes istým spôsobom vyslovuje posolstvo, že človek nemá neprestajne bojovať proti negatívnemu, ale musí nezávisle od toho negatívneho rozvinúť morálne hodnoty a cnosti.

V trestnom práve existuje paragraf o zanedbaní poskytnutia pomoci. Lekár, ktorý utečie od nehody ako nezaujatý okoloidúci, berie na seba ťažkú vinu. V duchovnom svete neexistuje trestný paragraf ako v pozemskom svete, ale existuje zákon vývoja. Zanedbania, ktorými sa niekto v pozemských dňoch zadlží, to je jedno z akého dôvodu, ho dopravia do sféry temnoty a zla. No neostane tu sám v tejto sfére akoby poviazaný, ale žiari týmto svetlom na Zem a zväzuje ďalšie duše späť na hlúposť a nemorálnosť. Konanie bez uváženia jeho dôsledkov preto nie je také zlé, ako zanedbávanie nutných povinností vývoja s utiahnutím sa a so strachom.

Zanedbanie otázok o vývine k zrelosti, múdrosti a spiritualite robí z ľudí zlodejov duší a tak, ako sa v kozme stráca duševné svetlo a duševná sila, v rovnakom zmysle ľudia navzájom proti sebe bojujú prostredníctvom polarizácie a konfliktov a olupujú sa vzájomne o zdravie a mier. Na rozdiel od toho, disciplína a odvaha rozvíjať sa predstavujú schopnosti človeka, a keby ich rozvíjal, uvoľnili by najväčšiu silu, ktorú dnes svetové stvorenie potrebuje. K tomu však musí človek sám seba prekonať a obetovať svoje malicherné emócie, aby vyformoval krásu morálky a vystúpil k vážnosti a opravdivosti svojho Ja.

Poznámky

[1)] Od nejakého politika alebo od nejakej vedúcej osobnosi sa nedá očakávať, že by dokázala zmeniť dobu alebo zvrátiť čas. Transformácia musí dnes vyjsť od jednotlivých občanov a nie z centralizovaného systému alebo od jednotlivých slávnych politických osobností.

[2)] V dôsledku toho, že dvojtriedna spoločnosť bola naplánovaná, by sa nikto nemal nechať vtlačiť do polarizovaného postoja. Polarizované postoje sú žiadúce pre politiku, pretože polaritnými bojmi je definovateľná. Individuálne realizovaná osoba však nie je priradená do žiadnej skupiny, ani k žiadnej pozícii, ani nepatrí do žiadnej strany.

[3)] Na štúdim ciest duše po smrti:
Heinz Grill: Starostlivosť o duše zomrelých, Lamers-Koll-Verlag
Rudolf Steiner: Okultné výskumy o živote medzi smrťou a novým narodením, GA 140

[4)] Angela Merkelová dňa 1.9.2021 spoločne s WHO-Generaldirektor Tedros Adhanom Ghebreyesus otvorila WHO Hub for Pandemic and Epidemic Intelligence v Berlíne, ktoré by malo byť zodpovedné za „globálne centrum pre informovanosť o pandémii a epidémiách". Ako dôvod umiestnenia Angela Merkelová uvádza, že „stretáva sa tu mnoho dôležitých aktérov z oblasti zdravia a digitalizácie. Samozrejme, mám na mysli Charité a Inštitút Roberta Kocha, ale aj Inštitút Hasso Plattnera. "